

DET UMULIGE BARNET

Dette hellige evangeliet står skrevet hos evangelisten Markus i det 10. kapitlet:

De bar små barn til ham for at han skulle røre ved dem, men disiplene viste dem bort. Da Jesus så det, ble han sint og sa til dem: «La de små barna komme til meg, og hindre dem ikke! For Guds rike tilhører slike som dem. Sannelig, jeg sier dere: Den som ikke tar imot Guds rike slik som et lite barn, skal ikke komme inn i det.» Og han tok dem inn til seg, la hendene på dem og velsignet dem. (Mark 10,13-16)

Slik lyder det hellige evangeliet.

I dag vil jeg snakke om det umulige barnet. Har du kjent et umulig barn? Jeg har: et barn som hylar og skriker, protesterer og gjør ugagn. Jeg har kjent et slikt barn. Jeg *var* et slikt barn. Har *du* vært et umulig barn? Kanskje er vi alle slike barn i bunnen av vår sjel. Det er bra. Da er det fortsatt håp, for det umulige barnet gjør opprør mot alt som stenger og som prøver å gjøre barnet til noe annet enn det det var skapt til å være.

Da Jesus tok imot barna, tok han imot disse små menneskene som fortsatt liknet på de menneskene Skaperen hadde drømt at

de skulle være: De kunne le. De kunne gråte. De kunne søke kjærlighet og de kunne protestere mot urettferdighet. Jesus tok dem på fanget og velsignet dem, for de var ingen ulempe som han skulle vernes mot, tvert imot: De var de voksnes veivisere inn i Guds rike. De var skapt i Guds bilde og fortsatt ikke kuet inn i andres former og idealer.

Jeg har vært et slikt barn. Ettersom tiden gikk, ble jeg et tilpasset barn, så ble jeg voksen, en tilpasset voksen. Er du også et tilpasset barn eller ungdom eller voksen? Kanskje det er på tide å finne tilbake til det umulige barnet vi en gang var?

Men det finnes andre umulige barn, umulige fordi de aldri kommer! De lar seg ikke befrukte, lar seg ikke feste til livmorens indre, lar seg ikke føde, blir aldri født! De umulige barna er *lengselens* barn og *sorgens* barn. I dag har vi hørt om Hanna som gråt i templet i Jerusalem, og ba om å bli mor (1 Sam 1,9-18). Hennes lengsel etter barn slet henne i stykker. Noen barn blir aldri født, men Hanna ble bønnehørt. Gud delte hennes drømmer og lengsler. Det umulige barnet ble mulig fordi Gud lot seg bevege. Hanna fødte Samuel. Han ble profet og gjorde viktige ting for Gud. Men det er en annen historie. Poenget i dag er at drømmen om barnet, lengselen etter barnet,

er eldgammel. Den deles av andre foreldre lik Hanna. Måtte Gud høre deres bønner!

Og noen barn blir til umulige dilemmaer. De er født på feil sted av foreldre som gjør gale ting. Eksempelene er mange, mange. Men akkurat nå gjelder det barn av IS-foreldre, norske statsborgere som lever under håpløse vilkår. Våre myndigheter har mulighet til å hente dem og mødrene deres hjem, men den politiske viljen mangler. Barna er blitt brikker i et politisk spill. Det er vår nasjon uverdigg. Dette er barn som snart er uten håp. Vi kan ikke la det skje! Vi må fortsette å be både til Gud og myndigheter om at barna må få komme hjem til trygge oppvekstforhold. Ingen barn må bli håpløse, selv om de er aldri så umulige.

Umulige barn kan ikke noe for det. De er foreldrenes verk. De reagerer alltid naturlig når de gråter, skriker og protesterer. Den dagen vi slutter å reagere naturlig på maktmisbruk og forsømmelse, er håpet ute. Derfor lytter jeg alltid ekstra godt til sinne. Sinne er et tydelig tegn på at noe er galt. Selv om det kan være skremmende og ubehagelig å bli møtt med sinne, ligger det et tydelig budskap bak. Sinte barn snakker sant! Sannhet gir oss mulighet til å gjøre det som er rett. Når barn er «umulige», får

de voksne mulighet til å korrigere seg. La oss lytte til umulige barn!

For mange ble nok Jesus sett på som nokså umulig. Han reagerte så overraskende, ikke minst da disiplene ville vise bort mødrene med barna. Jesus ble sint på barnas vegne. Her sto det om kjernen i evangeliet: «Guds rike tilhører slike som dem! Dere må bli som barn,» sa Jesus til de voksne. Kanskje reagerte Jesus også så kraftig fordi han identifiserte seg så sterkt med de små? «Den som tar imot et slikt lite barn i mitt navn, tar imot meg,» sa Jesus (Mark 9,37).

Jeg ville snakke om umulige barn i dag fordi det umulige barnet forteller oss hvem Gud er. Gud er den som får umulige ting til å skje: Samuel ble født av en kvinne som nesten hadde gitt opp håpet. Jesus ble født av en kvinne som fortsatt var jomfru. Gud ble menneske. Umulig! vil de fleste si. Men Gud får umulige ting til å skje.

Johannes skrev et brev hvor han kaller oss for «Guds barn» (1 Joh 3,1-3). Det har Johannes gjort før også: «Alle dem som tok imot ham, dem gav han rett til å bli Guds barn,» skrev han i innledningen til sitt evangelium (Joh 1,12). Jeg har pleid å like

den formuleringen. Nå er jeg ikke så sikker lenger. For hvis vi er Guds barn, er Gud da vår Far eller vår Mor? Jeg vet ikke om det er bra eller ikke. Uansett er det et bilde, for jeg vet at min mor og far ikke var eller *er* Gud! Men det er så lett at ting blander seg for oss. Foreldrene våre har satt så sterke avtrykk i oss, at når vi kaller Gud for «Far», blir bildet av Gud rotete og uklart. Tanken med å kalle Gud Far, er nok at Gud er den som gir oss trygghet og omsorg, slik vi forventer av en far. Men fedre er ikke alltid slik. Fedre kan også representere fravær, aggresjon og vold, svik og svakhet. Etter å ha strevd litt med dette gudsbilde for egen del, tenkte jeg at det kanskje ville hjelpe å kalle Gud for «*Mor*», men da var det andre egenskaper som forstyrret gudsbildet, og jeg var like langt. Vi har alle våre mødre og fedre som kan forkludre gudsbildet for oss, for mødre og fedre er ikke feilfrie. De er mennesker. Kanskje vi må begynne med å tilgi våre foreldre at de bare er mennesker.

Selv om vi velger å kalle Gud «*Mor*» eller «*Far*» fordi Johannes kaller oss «Guds barn», kan vi ikke annet enn å prøve å forstås Gud ved hjelp av symboler og bilder. Begripelig blir Gud aldri. Gud er den umulige Gud!

Men kanskje, hvis vi lar Gud speile seg i barnet? Gud har jo skapt oss i sitt eget bilde (1 Mos 1,27). Hvert lite barn ligner på Gud! Hver jente og hver gutt, hver mann og hver kvinne bærer Guds bilde i seg. Gud ble født som et etterlengtet barn, barnet som skulle bli Frelser for alle folkeslag! Intet barn har vært mer umulig enn Gud! Du og jeg, vi som er født som umulige barn, er Gud lik, og vi er Guds mål. Gud ble barn på grunn av oss!

«Det er ennå ikke åpenbart hva vi skal bli,» skrev Johannes i sitt brev. Nei, kanskje er det ikke så åpenbart, for vi tror ofte at barn skal bli noe annet enn de er, om ikke annet, skal de bli voksne. Men tenk om meningen er å bli barn, fullt og helt barn som er Gud lik! Da må vi også begynne å gråte. Eller le. Eller bli sint og umulig! Jesus sier at vi skal. Å bli som barn er å vise frem for hverandre hva som bor i oss – fra tiden før vi ble tilpassede barn, før vi ble voksne, før vi fikk impulskontroll. Hva vil skje dersom vi begynte å kjenne etter hva vi virkelig trenger og ønsker oss? Hva om vi ga etter for lengslene våre? Hva om vi søkte tilbake til Guds hjerte, til dette sentrum for liv og vilje til å elske og ofre alt barna.

Er det umulig? Jeg vet ikke. Men jeg kjenner at det hadde vært fint å bli som barn igjen, for barn er så gode til å leke. Og Gud velsigner barna.

La oss bekjenne vår hellige tro. (979.1)